

Sarah Neutkens

D.C.A.F.

Nijgh & Van Ditmar
Amsterdam



Going to the cinema is like returning to the womb; you sit there still and meditative in the darkness, waiting for life to appear on the screen. One should go to the cinema with the innocence of a fetus.

Federico Fellini

You only pass through this life once, you don't come back for an encore.

Elvis Presley

Power is nothing without control

Pirelli & CSpA

Since defeat in the Struggle must always be envisaged, the preparation of one's own successors is as important as what one does for victory.

Antonio Gramsci

Voor mama
Voor oma, mijn liefste maatje

Een ode aan *Petrolia*

Proloog

Met zijn handen bedekt hij zijn oren en hij stormt in de richting van de tuindeur.

‘Maria!’ roept hij. ‘Maria! De hond!’

Vanuit het groen loopt zijn vrouw op hem af. Ze ziet de ergernis en nervositeit in zijn ogen en pakt de hond bij zijn halsband, waardoor het geblaf verandert in hoog gepiep op hetzelfde volume.

‘Hou jij de hond vast?’ vraagt de man gehaast, met zijn handen over zijn oren.

‘Ik heb hem toch vast?’ antwoordt zijn vrouw geërgerd onder het gejank van het beest. Intussen wordt er aangebeld – de man had al een poosje met zijn handen in zijn zij voor het raam in de woonkamer naar buiten staan kijken, in afwachting van de bezoeker. Hij schopt met een zwier de deur van de poort open, haalt zijn handen van zijn oren en loopt het witte busje tegemoet.

‘Maria, kun jij de poort dichthouden!’ De hond is inmiddels

weer begonnen met blaffen. Met de verontschuldigende glimlach die de man ook gebruikt op momenten waarop hij zich ervan bewust is dat hij gefotografeerd wordt snelt hij op de jongen af die een vierkante bruine doos uit de laadruimte van het busje haalt. Abrupt houdt de man stil. Hij staat zo dicht bij de knipperende achterlichten dat het oranje schijnsel zelfs in het daglicht afstraalt op zijn gebreide donkerblauwe trui.

‘Niet zo’n zwaar pakketje, meneer,’ zegt de jongen. Overdreven voorzichtig overhandigt hij de vierkante bruine doos aan de man met de nerveuze lach en de lichtvlekken op zijn trui. De man bedankt de jongen uitgebreid en als hij ziet dat die weer achter het stuur van de witte bestelbus is gekropen, wil hij rechtsomkeert maken. Er is geen tijd te verliezen.

‘Nog een nieuwe aanwinst?’ hoort hij vanaf de overkant van de straat. Onder de donkergroene luifel met witte, vette letters geeft de bakker een klein knikje richting de doos die de man stevig tegen zich aan gedrukt houdt. De man staat al zo goed als geheel met zijn rug naar de bakker toe gedraaid.

‘Eentje uit 1978, Italiaans!’ roept de man vanaf de stoep van het met blauweregen begroeide huis. De bakker neemt genoegen met het antwoord waar hij niets mee kan, wenst de man een fijne dag en loopt terug zijn winkel in, nog eenmaal omkijkend naar het snelle loopje van de man aan de overkant. Vlak voordat de man de poort terug opent en de tuin in loopt, zet hij de bruine kartonnen doos kort op zijn knie om hem tussen zijn ellebogen te kunnen klemmen en bedekt hij zijn oren weer met zijn handen. Hij verliest bijna zijn evenwicht, maar raakt op tijd terug in balans.

‘Maria!’ snauwt hij. ‘Je moet de hond rústig houden!’

‘Doe jij dan eens rustig,’ zegt zijn vrouw kortaf. De hond

blijft blaffen en springt tegen de benen van de man aan, die probeert met zijn ellebogen de doos nog iets hoger op te tillen. Zijn handen houdt hij stevig tegen zijn oren geperst, hij kijkt bedrukt.

De man plaatst de vierkante doos op de tafel die onder een dak van druivenranken staat en loopt naar binnen, nog steeds met zijn handen over zijn oren.

‘Maak je hem niet open?’ vraagt zijn vrouw.

‘Ik krijg tinnitus van die hond! Laat me maar even,’ antwoordt de man. Hij rent de trap op en gaat in zijn studeerkamer zitten, wrijft over zijn gezicht. Aan de muur hangt een foto van zijn dochter, van wie hij hoopt dat ze hem zou begrijpen in een situatie als deze. Als hij tot tien geteld heeft, sprint hij terug naar beneden, waar zijn vrouw bezig is met een schaar de doos te openen.

‘Maria! Niet doen!’

Gehaast loopt hij naar zijn vrouw en trekt de schaar uit haar hand. Ze kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan, haar ogen wijd open. ‘Waarom?’ vraagt ze.

De man trekt de doos naar zich toe en begint het plakband waarmee hij is dichtgeplakt met één blad van de schaar open te snijden. De hond is opgehouden met blaffen en rent een eindje verderop in de tuin achter Strum aan, een van de drie katten. Op een paar mussen en het geblaas van de kleine lapjeskat na is het volledig stil.

‘Kijk, dit is er een uit 1978, Italiaans,’ zegt de man droog. Zijn vrouw kijkt lijdzaam mee hoe haar man de globe uit de doos tilt en hem omhooghoudt tegen de strakblauwe hemel.

‘Mooi,’ antwoordt de vrouw. Het stel kijkt in stilte naar de bol vol sterrenbeelden, totdat de man zijn rust weer verliest.

Het is ook maar gewoon de vierennegentigste globe die hij dit jaar heeft gekocht.

‘Kun jij straks die deuk eruit krijgen?’ vraagt hij. ‘Wel voorzichtig zijn.’

De vrouw neemt zonder iets te zeggen het ronde object uit de handen van haar man, zet hem op tafel en loopt naar haar werkruimte. Zenuwachtig gaat de man zijn vrouw achterna. Intussen geeft hij haar allerlei instructies over hoe ze het uitdeuken van de sterrenglobe aan moet pakken. ‘Ja, ja,’ mompelt de vrouw, ‘ga jij maar even ergens anders heen, of doe het zelf.’

‘Je moet oppassen dat hij niet beschadigt, hè,’ zegt de man, die blijft staan waar hij staat.

‘Ga nou eens even aan de kant,’ zegt zijn vrouw geërgerd. ‘Ik ga nu de compressor aansluiten.’

De man begrijpt de waarschuwing en loopt wederom met zijn handen over zijn oren met een rotgang naar buiten. Zijn vrouw sleept het grote cilindervormige apparaat uit haar werkruimte, naar de tafel waar de globe op ligt.

‘Ik houd hem vast, dan kijk jij maar,’ zegt ze. Ze maakt een klein gaatje in de sterrenglobe en steekt er de zilveren kop van het slangetje van de compressor in. Ze drukt op de knop, het rode lampje op het metalen gevaarte begint te branden en ze knijpt voorzichtig in het handvat van de luchttoevoer. Langzaam laat ze de holte vollopen.

‘Nog een klein beetje, denk ik,’ roept de man boven het lawaai uit met zijn handen stevig tegen zijn oren gedrukt en een frons op zijn voorhoofd. Hij buigt zich voorover om de bol te bekijken. ‘Denk je dat h-’

Met een gigantische knal spat de hemelglobe in scherven uit elkaar. De hond begint weer te blaffen en rent naar de plaats

des onheils om met een van de scherven weg te rennen. De katten zijn nergens meer te bekennen. Over het geluid van de compressor, het geblaf en het luide lachen van de vrouw heen, roept de man: 'Maria! María!'

Er lopen tranen over de wangen van de vrouw, ze kan niet ophouden met lachen. 'Ik heb het heelal opgeblazen! En jij stond erbij en keek ernaar!'